

XIII. SEBEOPRAVNÝ A PROGRESIVNÍ MODUS ZJEVOVANÝCH PRAVD

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 97 - 106, XIII.

Jak se mnohokrát před tím uvedlo, každý krok, doba, věk, éra či epocha odráží a má za účel odlišnou a jedinečnou manifestaci některých relativních aspektů Absolutní pravdy Nejvyššího nebo - v případě zóny vymístění - také některé aspekty deformací a falzifikací této pravdy.

Struktura, dynamika, obsah, význam, potřeby a povaha každého takového kroku, éry, doby, věku a epochy je určena specifičností, kvalitou, stupněm a úrovní zjevených, aktualizovaných, realizovaných a projevených relativních aspektů Absolutní pravdy nebo jejich deformací a falzifikací.

Takže účel každého jednotlivého kroku, doby, éry, věku, epochy, jsoucna, Bytí a všech lidí, kteří jsou ze své svobodné vůle pověřeni být jejich integrální součástí, je ilustrovat, demonstrovat a zpříkladnit životní styl v souladu se specifičností, kvalitou, stupněm a úrovní zjevených relativních aspektů Absolutní pravdy či jejich deformací a falzifikací.

Když se tyto relativní aspekty Absolutní pravdy či jejich deformací a falzifikací plně zobrazí, ukážou a zpříkladní v lidských životních stylech, postojích, chováních, vztazích atd., tento jednotlivý krok, doba, věk, éra či epocha dojde ke svému konci a je nahrazen dalším.

Mezi dvěma takovými kroky, dobami, věky, érami či epochami existuje přechodné období, během něhož se spolu s přípravou na nový věk či dobu nebo epochu udržují v chodu určité aspekty toho předešlého.

Důležitou součástí této přípravy je to, že Nejvyšší začne zjevovat určité nové relativní aspekty Absolutní pravdy, které se stanou integrální součástí nebo stylem duchovního života (který určuje veškeré aspekty nového životního stylu) dalšího, následného kroku, doby, éry, věku nebo epochy.

Takže v tomto důležitém přechodném období se stále ponechávají určité předcházející aspekty, pojetí, ideje a činnosti předcházejícího či odcházejícího kroku, doby, věku, éry či epochy spolu s dosažením některých, ale ne všech, relativních aspektů zcela nového, přesahujícího chápání Absolutní pravdy anebo jejího překroucení a falzifikace, což se zobrazí, předvede a zpříkladní životními styly lidí v následném kroku atd.

Toto přechodné období je nutným mostem mezi dvěma kvalitativně odlišnými věky, érami, kroky, epochami či dobami, aby se zachovala soudržnost a nepřerušovaný tok určitých duchovních idejí, nutných pro udržování lidských životů. Osobní život v každém bodě svého jsoucna a Bytí zcela závisí na neustálém plynutí těchto duchovních idejí.

Každé náhlé ukončení jednoho kroku, doby, éry, věku či epochy a ustanovení dalšího bez tohoto přechodného období, by tedy drasticky přetrhlo plynutí nutných duchovních idejí a lidské životy by přestaly být a existovat.

Toto je jedním z hlavních důvodů, proč Božská prozřetelnost Nejvyššího ustanovuje taková důležitá přechodná období mezi předešlým a následným krokem, dobou, věkem, érou a epochou.

Každá předešlá a následující éra atd. je sama v sobě a sebou diskrétní a není mezi nimi žádná linearita. To, co lidé vnímají jako linearitu, je fakticky přechodné období, které je charakterizováno podržením určitých idejí, pojetí, filosofii a vzorců chování odcházejícího kroku, věku, éry, epochy či věku a zjevením a iniciováním zcela odlišných.

Avšak kvůli této zvláštní povaze přechodného období - aby přemostilo dva odlišné kroky, doby, éry, věky či epochy - lze během této doby zjevit jen určité omezené relativně nové aspekty Absolutní pravdy či jejích deformací a falzifikací. Úplné odhalení všech těchto aspektů by nastolilo náhlý konec odcházejícího kroku či věku či čehokoli takového a ustanovení nového věku by nebylo možné. Lidská mysl by nemohla přijmout plný dopad všech nově zjevených relativních aspektů Absolutní pravdy či jejích deformací a falzifikací, jak se mají ilustrovat, demonstrovat a exemplifikovat v následující nové éře, věku, epoše či době.

Důvodem, proč se zde souběžně opakuje téma zjevení relativních aspektů Absolutní pravdy či o jejích deformací a falzifikací, je to, že v zóně vymístění je každý nově zjevený relativní aspekt Absolutní pravdy souběžně doprovázen úsilím pekel vždy překroutit či úplně zfalšovat tyto nově zjevované aspekty pravdy. Nejvyšší dovoluje, aby se tak stalo, aby se taktéž mohla zobrazit, předvést a zpříkladnit plná povaha, obsah a význam negativního stavu postupně krůček za krůčkem za účelem důležitého duchovního poučení pro všechny ve Stvoření Nejvyššího.

Jestliže by se úplná a vyčerpávající povaha negativního stavu měla kdy zjevit uvnitř jedné éry, kroku, doby, věku či epochy, nikdo by nemohl přežít ani na zlomek vteřiny ohromnost a úplnost hrůznosti, bídosti, zvilosti, násilnosti, zuřivosti, nenávisti a všech ostatních ohavností a ošklivostí charakterizujících negativní stav. Proto se pravá povaha negativního stavu také musí zjevovat v určitých progresivních (regresivních) krocích.

Takže každá éra, doba, krok, věk či epocha v oblastech zóny vymístění bude odhalovat, zobrazovat, předvádět a zpříkladňovat odlišné aspekty negativního stavu a všech jeho procesů.

Během přechodného období si tedy negativní stav zachová některé předešle manifestované aspekty své ošklivé povahy v životech lidí z předcházejícího kroku, jakož se začnou vynořovat i některé jeho nové, doposud neznámé aspekty souběžně a v rovnováze s vynořováním se nových relativních aspektů Absolutní pravdy Nejvyššího.

Tyto nové aspekty jsou nutné, protože jen jimi se mohou definovat, zdolat a přemoci vynořující se nové aspekty ošklivého negativního stavu.

Takto nastává, probíhá a stává se poznání Absolutní přirozenosti Nejvyššího na straně jedné a povahy aktivovaného a dominujícího negativního stavu v zóně vymístění na straně druhé.

Vzhledem k relativní povaze lidí zřejmě není za současně existujících duchovních podmínek žádný jiný způsob poznání možný.

Během přechodného období Nejvyšší určuje a pověřuje určitou osobu či osoby, skrze něž začíná přenášet ideje Nového zjevení způsobem a cestou, jaká je třeba a je specifická pro každé přechodné období. Svou pozicí, rozpoložením a situací bude tato osoba dle nutnosti této situace reflektovat ve svých spisech či poselstvích určité ideje starého čili odcházejícího věku či éru atd., jakož i zjevovat určité nové ideje, které se mají uskutečnit v nastupujícím novém věku či éře atd.

Kvůli této směsici je tu sklon nahlížet na některé nové ideje přes brýle starých, odcházejících idejí. Tato situace často vede k nepochopení a nesprávnému výkladu jejich pravého významu a způsobu jejich používání v životech lidí.

Toto široce využívá negativní stav, aby činil zcela nesprávná prohlášení, že deformace vnímání nových idejí nejsou deformacemi, ale skutečnou pravdou a skutečná pravda náležitě vnímaných idejí je deformací a nepravdou. A že staré ideje pozůstávající z odcházejícího kroku, věku, éry, epochy či doby fakticky nejsou staré, ale opravdu nové a pravé nové ideje mají tudíž malou nebo vůbec žádnou platnost.

Takto je negativnímu stavu dovoleno zobrazit jeho pravou povahu, protože různé nové ideje skutečné pravdy vyvolávají manifestace rozličných aspektů negativního stavu, které nebyly doposud předvedeny.

Takto každá osoba, která je pověřena Nejvyšším pro toto přechodné období, slouží důležitému účelu nejen přenášením některých nových idejí pravé pravdy, ale také nesprávným vnímáním skutečného významu, obsahu a způsobu jejich aplikace, vyvolávajíc a vystavujíc další šeredné aspekty negativního stavu, přispívajíc tak k důležitému duchovnímu poučení všech ve Stvoření Nejvyššího.

Avšak když je přechodné období ve svém závěrečném konci a má dojít plodného dozrání nová éra, věk, epocha, doba či krok nebo cokoli jiného, Nejvyšší zjevuje zbytek nových idejí pravdy, které se mají zobrazit, předvést a zpříkladnit životními styly lidí v nové éře či věku atd. a které se nemohly předčasně zjevit na začátku tohoto období.

V procesu tohoto nového zjevování jsou všechna nutná nesprávná vnímání a dezinterpretace určitých na začátku nového období původně zjevených nových idejí pravdy tím, skrze něhož bylo toto zjevení poskytnuto, přivedeny na světlo a následně opraveny a uvedeny do náležité perspektivy.

Jak se uvádí výše, jsou tato nesprávná vnímání a dezinterpretace nutné, aby se zajistilo nepřerušované plynutí důležitých duchovních idejí pravdy, jimiž se vše a každý ve Stvoření Nejvyššího a v zóně vymístění navzájem propojuje a je ve vzájemných vztazích a jimiž každý a všechno žije.

Avšak, jakmile se příprava pro plné pochopení a přijetí všech nových idejí pravdy pro další krok atd. završí, nejsou již tato nesprávná vnímání a dezinterpretace tolerovatelná a jejich vysvětlení a odstranění je zajištěno prostřednictvím někoho, kdo je pověřen Nejvyšším, aby přenesl další dávku Nového zjevení pro nastávající éru, věk, dobu, krok či epochu a pro konec přechodného období. Takže jednou z důležitých částí takového zjevení je vysvětlení, oprava anebo odstranění všech nesprávně pojatých a vyložených idejí, které přísluší k tomu, kdo byl zprostředkovatelem přenosu první dávky Nového zjevení na samém začátku přechodného období.

V současné době jsou veškeré Stvoření Nejvyššího a všechny oblasti zóny vymístění, jakož i lidstvo na této planetě, na konci této přechodné periody. Zakončení tohoto období vyžaduje přenos závěrečné dávky Nového zjevení pro nastávající věk, éru, krok, dobu či epochu. Nyní je také čas pro opravu a zkrášlení první dávky Nového zjevení, která byla přenesena na samém počátku přechodného období.

Spisy Emanuela Swedenborga reprezentují první dávku Nového zjevení na samém počátku přechodného období. Spisy tohoto autora reprezentují závěrečnou dávku Nového zjevení dalšího období a pro konec přechodného období. Obě dávky Nového zjevení přišly přímo od Nejvyššího a odvozují se ze Svaté bible. Ustanovují tři zdroje popsané v předešlém pojednání - pojednání č. 10, které obsahují Nové zjevení pro další krok, éru, věk, epochu, dobu či cokoli tu máme.

Protože v současné době je přechodné období na samém svém konci (ačkoli nikdo s určitostí neví, jak dlouho tento konec bude trvat - to je známo jen Nejvyššímu), před tím, než se odehraje nástup nové éry, je nutné upozornit každého na určité nutné nesprávné vnímání a výklady reality, obsažené v první dávce Nového zjevení pro nastávající Nový věk, jak se reflektují ve Swedenborgových spisech:

1. Pod vlivem předcházejícího kroku či věku nebo čehokoli došel Swedenborg k závěru, že osobní stav a rozpoložení se po odchodu z tohoto světa (po fyzické smrti) nemůže změnit. Takže každý je, ať je to kdokoli, odsouzen pobývat či být stejným, jakým byl v okamžiku přechodu do duchovního světa.

Z tohoto pohledu je akt spásy Ježíše Krista omezen pouze na ty, kdo žijí v tomto světě, a pouze na trvání jejich fyzických životů na této planetě. Zastavuje se v okamžiku jejich fyzické smrti a není použitelný na žádný jiný stav, rozpoložení, místo či dobu a obzvláště ne na ty, kdo jsou v peklech. Reflektující tento mylný stav věcí, lidé vynalezli rčení: „Jak strom padne, tak bude i ležet.“, čímž se míní, že po fyzické smrti nelze učinit žádnou změnu či volbu.

A přesto je zjevnou iluzí, že padlý strom leží navždy ve stejném místě a rozpoložení bez jakékoli změny svého stavu. Výše uvedené přísloví neodráží realitu, že tento strom postupně skrze v čase probíhající erozi úplně transformuje svou formu, stav, rozpoložení a obsah až tak, že v jednom časovém bodě bude reabsorbován do půdy, uvolní do ní veškerý svůj obsah a energie a přijme některý jiný stav či kondici zcela odlišnou od předešlé.

Po chvíli jeho dřívější rozpoložení, forma a obsah zcela vymizí a nikdo již nikdy nebude vědět, že po svém pádu tu ležel určitý strom. Toto je dobrá ilustrace toho, jak je skutečně omezené lidské vnímání reality.

Pravá realita situace je taková, že vůbec nikde neexistuje žádný finalistický a stagnující stav, rozpoložení či situace. Lidé mají věčnou možnost volby a příležitost se změnit bez ohledu na to, v jakém stavu se nacházejí - ať jsou v nejhlubších, nejnižších peklech, nebo v nejvyšších, nejnižších nebesích. Nikdo nikdy nezůstává v témže rozpoložení, stavu či situaci z nutnosti, ale jedinečně ze své svobodné volby a vůle. Ve Stvoření Nejvyššího neexistuje žádné takové pojmání či stav jako nutnost.

Dílo spásy Ježíše Krista bylo stejně tak pro ty, kdo jsou v peklech, na této Zemi či kdekoli

jinde ve Stvoření Nejvyššího či v zóně vymístění. Božský akt spasení není nikdy časoprostorově, kondičně či stavově vázán, ale je použitelný na všechny doby, místa, kondice a stavy bez jakékoli výjimky či vyloučení. Jaký by jinak mělo význam, aby Nejvyšší přijal lidskou přirozenost a učinil Svě Božství lidským a Svě lidství Božským, jestliže by to nemělo univerzální a věčnou platnost a použitelnost?

Omyl, který se zde učinil, se zakládal na zhodnocení relativního rozpoložení lidí, jejichž konání je zdánlivě určeno omezenými a dočasnými podmínkami a stavy v souladu se zákony jejich fyzického antivesmíru.

V dobách Swedenborgových ovšem ještě nikdo nebyl připraven znát, že toto není vesmír opravdový, ale vymístěný, antivesmír, to, co se nyní nazývá zónou vymístění, která fabrikuje iluzi finálnosti a nezměnitelnosti vlastní negativní kondice a stavu.

Jaký krutý Bůh by Nejvyšší byl, jestliže by každému neposkytl věčnou příležitost se změnit a učinit novou volbu bez ohledu na vlastní stav a kondici ! To bylo nekonzistentní s pravou Absolutní přirozeností Nejvyššího, kterou je Absolutní láska a Absolutní moudrost.

Ovšem na počátku - jak je to zřejmé z jeho Duchovního deníku - si byl Swedenborg vědom možnosti konverze do pozitivního stavu dokonce i z pekel. Později pod vlivem tradičních výkladů této záležitosti, jak se pojímala v předešlém, odcházejícím věku, změnil své mínění a podvolil se tomuto tradičnímu výkladu. To bylo dovoleno se stát kvůli potřebám přechodu, jak se popisuje výše.

Na straně druhé je jednou z hlavních zásad Nového zjevení, že nikdo není navždy uzamčen ve své kondici, stavu, místě či situaci. Tudiž nikdo kvůli tomu nemusí být v peklech či kdekoli jinde vyjma ze své vlastní svobodné volby.

Tento princip má věčnou a všeuniverzální platnost a je hlavním stavebním kamenem, na němž se bude zakládat každé následné nové zjevení. Od nynějška, od samého tohoto okamžiku by se tento princip měl považovat za jeden z hlavních nástrojů verifikace každého následného poselství, přenosu či zjevení, které si nárokuje Božský původ. Pokud tento princip plně nezahrnuje, je takový nárok falešný a Nejvyšší není jeho pravým Božským autorem.

2. V té době bylo Swedenborgovi dovoleno být svědkem určitých duchovních zápasů v intermediálním světě duchů, obzvláště v jedné z jeho oblastí. Z událostí, které nastaly v této oblasti, nesprávně pojal a nesprávně si vyložil význam těchto bojů a jejich následků. Zobecnil je na všechny situace, kondice a stavy, učiniv je všezahrnujícími a finálními. Takže se domýšlel, že tyto události reflektovaly veškerý obsah Zjevení Ježíše Krista (Apokalypsy), a tudíž ustanovily jeho naplnění. Ve svých spisech o Apokalypse učinil Swedenborg závěr, že cokoli bylo v Apokalypse předpovězeno, se v této době úplně splnilo.

Je pravdou, že se určité omezené aspekty předvídané apokalypsou v době Swedenborgově naplnily. Jinak by se nemohlo iniciovat žádné přechodné období.

Jak se uvádí předtím v této a v jiných knihách tohoto autora, mají všechny předpovědi v Bibli Svaté odlišné významy pro odlišné doby a rozpoložení. Když se užitečnost jednoho

stavu a kondice vyplní, tato skončí. A nový stav a rozpoložení vyvolává odlišně úrovně či aspekty biblických předpovědí relevantní ke každé specifické době.

Nejsou tudíž možné žádné finalistické generalizace ze svědectví naplnění určitých aspektů Biblických předpovědí. Jestliže by tomu tak bylo, nemohla by se Svatá bible považovat za pravé Slovo Boží, protože by se omezovala jen na určité úrovně, kroky, stupně a dimenze atd. Pravé slovo Boží, jsouc Absolutní, nemůže být omezováno takovými úvahami. Je použitelné na všechny doby, dimenze, stavy, místa, kondice a situace. Takže se zjevuje jen ten aspekt biblických předpovědí, který lze náležitě vyložit jen z hlediska současné situace, rozpoložení, dění či událostí. Všechny ostatní aspekty těchto předpovědí jsou skryty pro příhodný čas. Toto zahalení je nutné, protože každé předčasné zjevení bez náležité přípravy a připravenosti jeho příjemců by se nemohlo pochopit, náležitě začlenit, a tudíž by se překroutilo, zmrzačilo, zprofanovalo či zcela zavrhl.

Za této situace měl Swedenborg sklon vykládat Svatou bibli tak, aby to dávalo dojem, že její vnitřní smysl se zabývá pouze událostmi, které se odehrávají v duchovních nebo intermediálních světech, ale ne natolik událostmi na planetě Zemi a v zóně vymístění. Dějiny a události těchto světů byly použity pouze pro zahalení událostí a dění duchovních a zprostředkujících světů. Ačkoli Swedenborg přijímá, že cokoli se odehrálo na Zemi, bylo vždy výsledkem toho, co se odehrálo ve světě duchovním, na toto se pohlíželo více jako na vzdálený důsledek těchto událostí, a ne jako na simultánní, synchronní a diskrétní nastávání, jež korespondují jedno s druhým.

Přesto je pravá realita této situace, jak ji reflektuje současné Nové zjevení, taková, že náležitý vztah mezi všemi dimenzemi a jim odpovídajícími světy a všemi oblastmi zóny vymístění a všemi jim odpovídajícími obyvateli v povšechnosti jsoucna a Bytí Stvoření Nejvyššího je vždy souběžný, současný a oddělený prostřednictvím a dle zákona souvztažností. To bylo zjeveno již skrze Swedenborga. Tedy cokoli ve svém vnitřním smyslu Svatá bible obsahuje, se vždy vztahuje k nim všem a nejen k některým z nich.

3. Tento bod číslo tři se odvozuje z výše uvedeného bodu. Ve své době byl Swedenborg svědkem určitých duchovních střetů, pozdvižení a holocaustů v jedné oblasti intermediálního světa duchů a jim odpovídajících umělých pseudonebes. Byl vykonán poslední soud těch, kdo zde zfabrikovali pseudonebesa, a jejich pseudonebesa byla zrušena, zlikvidována a tato oblast byla vyčištěna od všeho negativního, falešného a zlého. Proces tohoto posledního soudu zpodobuje do posledního detailu vše, co bylo předpovězeno ve Zjevení Ježíše Krista (Apokalypse), jako že se tak koná vždy. Tato situace vedla k nesprávnému pojmání a výkladu této situace do té míry, že mylně učinil závěr, že poslední soud, jehož byl svědkem, byl skutečným všezahrnujícím Posledním soudem, po němž již nic podobné povahy nemůže přijít či se odehrát. Takže podle Swedenborga bylo v té době vše v duchovním světě ukončeno a uzavřeno.

Avšak to, čemu byl Swedenborg svědkem, byla místní, oblastní a izolovaná událost, která zahájila přechodné období, během něhož se v různých jiných oblastech, úrovních, stupních a krocích zóny vymístění a v intermediálním světě duchů udály mnohé takzvané poslední soudy. To, čemu byl Swedenborg svědkem, fakticky byl samotný počátek posledního soudu, který má za svůj nejzazší účel úplné zrušení veškerého negativního stavu.

Proces tohoto zrušení probíhá v určitých krocích ve všech dimenzích, oblastech a úrovních postižených negativním stavem. Každý krok představuje fázi posledního soudu. Tato fáze nese všechny znaky toho, co lidé považují za globální, všeobecný poslední soud, protože pravý Poslední soud není ničím jiným než kumulativním součtem všech posledních soudů, které se odehrály a odehrají, dokud se negativní stav neodstraní ze všech oblastí a úrovní zóny vymístění a intermediálního světa duchů.

Z pohledu Nového zjevení se pojem posledního soudu musí chápat jako velmi osobní a individualizovaný proces, kdy jedinec za sebou zanechává jednu fázi svého života a přenáší se do druhé, tak i jako všeobecná vesmírná událost, kdy jeden časový cyklus Stvoření vyčerpává svou užitečnost a nový cyklus času je hotov k ustavení. V tomto ohledu je poslední soud obdobím intenzivního ohodnocení, zpytování duše a konání voleb buď jednoho jedince, to jest jedné fúze života každého (například po fyzické smrti jedince či po každé změně stavu v duchovní světě), nebo celého národa, či lidstva, planety, slunečního systému, či galaxie, nebo vesmíru, či dimenze nebo veškerého Stvoření a jeho zóny vymístění.

4. Jiné nesprávné vnímání a výklad lze nalézt ve způsobu, jakým Swedenborg a jeho následovníci chápou pojem Nové církve, Nového nebe a Nové Země. Z těchto pojmů došly určité generalizace ke svému ošklivému plodnému uzrání. Vnímalo se a dělalo se závěr, že stvoření Nové církve, Nového nebe a Nové Země ustanovuje poslední akt Stvoření a nic po tom nenásleduje.

Toto pojmání je hrubým omezením chápání pravé Přirozenosti Nejvyššího. Jak každý ví, je Nejvyšší Absolutní, a tudíž nemůže nikdy zastavit tvoření nových věcí, nových nebes, nových zemí, nových církví a nových lidí atd. To, co znamená Nová církev, Nové nebe a Nová země, je vyšší krok duchovního uvědomění lidí a přijetí přesahující, vyšší úrovně a stupně duchovního pokročení. Jakmile je budování tohoto kroku či úrovně nebo stupně účinně završeno a náležitě zakotveno, je na tomto kroku vybudován nový, vyšší a pokročilejší a niternější krok a řád života. Tento proces pokračuje věčně, aby reflektoval Absolutní přirozenost Nejvyššího, který nikdy nepřestává tvořit nové. Když každý jednotlivý krok v duchovním pokroku splní svůj účel a počet sentientních entit potřebných pro zaujetí tohoto kroku je naplněn, ustaven a uzavřen, pak vstupuje do svého jsoucná a Bytí krok nový.

Nový krok vyžaduje své vlastní Nové zjevení a jeho metodologické nástroje. Tento krok se nazývá Nová církev, co se týče jeho duchovní nauky, Nové nebe, co se týče jeho struktury a dynamiky, a Nové Země, co se týče jeho specifické manifestace, ilustrace, demonstrace a exemplifikace určitých zjevených aspektů Absolutní pravdy.

5. Jedním z hlavních pojetí Swedenborgových spisů je pojetí manželství a sexuality. Ve srovnání s předešlými chápáními tohoto pojmu, které předcházely Swedenborga, byl jeho výklad revoluční a zcela nový. Velmi správně vnímal, že manželství je duchovní souvztažností k nejzazšímu sjednocení lásky a moudrosti, dobra a pravdy, dobročinnosti a pravdy, maskulinity a femininity atd. Avšak jeho chápání cizoložství a smilstva a záležitostí týkajících se sexuálního styku bylo nesprávně vnímáno a vyloženo při použití na pozemský život lidí a jejich sexuální a manželské vztahy.

Swedenborg násilně transponoval duchovní význam těchto aktů do požadavků jejich praktického používání v zóně vymístění, kde nejsou žádná taková pravidla použitelná,

protože ze zřejmých důvodů nejsou možná žádná pravá duchovní manželství ve stavu a rozpoložení, kde neexistuje žádná duchovnost nebo existuje pouze duchovnost zfalšovaná a deformovaná. Swedenborg tudíž věřil, že věčné manželství dobra a pravdy také znamená zevní manželství jedné zvláštní ženské bytosti s jednou zvláštní mužskou bytostí nebo jedné specifické mužské bytosti s jednou specifickou ženskou bytostí a že není možná ani dokonce vhodná žádná jiná angažovanost vyjma mezi manželskými páry. Z tohoto chápání je velmi zřejmé, že jeden je navždy uzavřen do manželského svazku s jednou zvláštní osobou, aniž by mu někdy bylo dovoleno se sexuálně angažovat s někým jiným. Z tohoto závěru vyvěrá názor, že sexualita a manželství jsou výhradním vlastnictvím dvou lidí, kteří vstoupili do manželského svazku, a žádný z jejich aspektů nelze nikdy sdílet s nikým jiným. Takže ať by měl kdo jakýkoli úmysl či motivaci při přístupu k sexuálnímu styku s někým jiným, než se svým vlastním manželským partnerem, byl by označen jako cizoložník a hříšník. Toto chápání sexuality a cizoložství je zavádějící a není již duchovně udržitelné.

To, co znamená výrok Ježíše Krista v Matoušovi, v kapitole páté, verši 28 a na jiných místech („Kdokoli se podívá na ženu s chtivostí, již s ní ve svém srdci spáchal cizoložství.“), není chtíč po sexuálním styku s jakoukoli jednotlivou osobou jinou, než je vlastní manželský partner, ale chtění vlastnit, užívat, zneužívat, využívat, zraňovat či být s takovou osobou angažován pouze z důvodů egoistických, sobeckých, sebestředných a z důvodů lásky k sobě samému, bez jakéhokoli ohledu na blahobyt či uvážení potřeb jiné osoby. „Mít chtíč“ znamená právě toto.

Existuje ale jiný, hlubší význam tohoto výroku. „Žena“ v této konotaci znamená femininní principy vlastního jsoucná a Bytí. V tomto ohledu „mít ve svém srdci chtíč po ženě“ znamená naprosté nebrání zřetele na vlastní femininní respektive maskulinní princip (v případě ženy) a chtíč či chtění přivlastnit si ten princip, který patří někomu jinému. Toto je tím, co znamená opravdové cizoložství. Je to tedy nebrání zřetele na vlastní individualitu a jedinečnost vlastní osobnosti, která se skládá ze všech principů maskulinity a femininity, a chtění vlastnit či mít individualitu někoho jiného a její specifické jedinečné aspekty femininity a maskulinity. Toto je to, co skutečně znamená pravé cizoložství, a nikoli angažovanost v sexuálním styku s někým jiným než s vlastním manželským partnerem, pokud se koná z pozice vzájemně otevřeného prospěchu, za účelem sdílení a většího pochopení Nejvyššího, druhých a sebe sama s dobrým a pozitivním úmyslem použít toto poznání ve vlastním životě a sdílet je se všemi ostatními.

V pravé realitě pozitivního stavu, kterážto realita je popsána v současném Novém zjevení, nejsou možné, dokonce ani myslitelné žádné výlučné, vlastnické, sobecké, žárlivé, sebelásky se týkající a jednosměrné vztahy či stavy. To je důvodem, proč Ježíš Kristus řekl Saduceům: „Neboť po vzkříšení se ani nežení ani nevdávají, ale jsou jako andělé Boží v nebesích.“ (Matouš, kapitola 22, verš 30 a na jiných místech.)

Pokud se týče rozvodu, tento byl opět nesprávně vyložen jako znamenající rozvedení s vlastním pozemským, fyzickým, manželským partnerem. Rozvést se s vlastním manželským partnerem či vstoupit do manželství s rozvedeným znamená zavrhnout tyto aspekty dobra a jeho pravdy nebo pravdy a jejího dobra, s jejichž manifestací či reprezentováním na této Zemi jedinec souhlasil, a přijmout namísto toho nějaké odlišné reprezentace či reprezentace někoho jiného. „Spáchat sexuální nemravnost“ (Matouš, kapitola 5, verš 32) v této konotaci znamená zaprodávat negativnímu stavu či zneužívat ve službách zla a nepravdy vlastní dobro a pravdu či pravdu a dobro; tedy kazit je a

falšovat. Takový zvrácený či zfalšovaný stav se nemůže již náležitě duchovně využít ve vlastním životě a, aby se změnil, jeden ho musí zanechat. Toto je jedině ospravedlnitelný důvod pro vzdání se vlastního původního pověření, aby se přijalo odlišné poté, co to původní bylo z výše uvedených důvodů znehodnoceno.

Z tohoto krátkého výkladu je zřejmé, že Ježíš Kristus nehovořil o fyzických, pozemských manželstvích a pozemském sexuálním styku, kde neexistuje žádné duchovní manželství. Hovořil o duchovních vztazích a závazcích, s jejichž následováním každý souhlasil před svou inkarnací na tuto planetu.

Swedenborg znal tento částečný význam této záležitosti, přesto mu bylo dovoleno učinit nesprávné závěry, když se pokoušel aplikovat toto chápání na vztahy lidí na této planetě. Opakuje se ještě jednou, toto bylo dovoleno Nejvyšším kvůli zachování duchovního plynutí, aby tak nemohla nastat žádná devastace či náhlé přerušování tohoto plynutí.

6. Během první fáze přechodného období nebyl nikdo připraven znát, že každý na této planetě nežije v pravém vesmíru, ale v zóně vymístění. Proto musel Swedenborg vnímat tento svět jako reálný s nesprávným dojmem, že tento svět existuje jen za jedním účelem: Být školkou pozitivnímu stavu nebes. Kvůli tomuto mylnému vnímání převládla mezi Swedenborgovými následovníky dvě hlavní nesprávná pojetí. Prvním je to, že každý, kdo se na této planetě narodí, zahajuje svůj život na této planetě a neexistují žádné předcházející životní zkušenosti. Druhým je to, že všechny sentientní entity, bytosti a formy ve Jsoucnu a Bytí na všech úrovních Stvoření bez výjimky a výluky musí či musely zahájit svůj život v přírodním stupni fyzického Vesmíru. Takže všechny sentientní entity ve Jsoucnu a Bytí v jedné či jiné době zahajují svůj život buď na této planetě Zemi nebo na nějaké jiné fyzické planetě.

To je v rozporu s učením Swedenborga samotného. V Novém zjevení, které Swedenborgovy spisy částečně reflektují, se explicitně tvrdí, že vše probíhá z nitra do vně, z duchovního k přírodnímu, a ne z přírodního k duchovnímu. Jestliže je to pravdou a současná pozice Nového zjevení napevno potvrzuje, že je to pravda, pak veškerý život nemůže začínat na přírodní úrovni, o zóně vymístění nemluvě, aniž bychom nejprve neměli život v sentientní formě na duchovní úrovni čili v duchovním světě. Duchovní svět je konec konců samým nitrem Stvoření. Sentientní životní formy se tudíž musely nejprve objevit v duchovním světě před tím, než by na všech ostatních místech mohly všechny ostatní formy dojít ke svému plodnému uzrání.

Takže pro veškerý život není nutné začít na fyzické úrovni. V pravém Stvoření lze, poté co se duchovní a intermediální světy plně obydí nejrůznějšími formami sentientního života, zahájit svůj vlastní život v přírodním světě. Avšak za žádných okolností nemůže žádný sentientní život začít v přírodním stupni zóny vymístění, protože atmosféra tohoto stupně, tím jak je nashromážděním a souhrnem všech zel a nepravd v konkrétní kondici, je jedovatá a ne příhodná pro započítí jakéhokoli sentientního života v sobě a o sobě. Pozice přírodního stupně zóny vymístění je extrémně zevní, v nejbližším, namicovatém rozpoložení od jakékoli duchovnosti a ve stavu úplné nevědomosti, aby byla s to udržovat nějaký sentientní život bez určitých extenzivních příprav a tréninku v nějakých jiných světech.

Na druhé straně jsou duchovní a zprostředkující světy zóny vymístění, jako například pekla, s to počít negativní životní formy, protože jsou ve svém vlastním duchovním stavu,

jenž má schopnost takových fabrikací za účelem zvětšování negativního stavu. Tyto životní formy jsou velmi často promítnuty do přírodního stupně zóny vymístění poté, co jsou připravovány a trénovány na přežití v extrémně drsném, zevním rozpoložení, které na této Zemi existuje.

Proto nikdy nikdo nezačal a nezačne svůj vlastní život na této planetě. Tudiž se tato planeta nemůže nijak považovat za školku pro pozitivní stav nebes. Namísto toho je to scéna, na níž se odehrává pravý negativní stav kvůli důležitému duchovnímu poučení všech ve veškerém Stvoření Nejvyššího. Kdokoli se tohoto hraní zúčastnil, účastní nebo se bude účastnit, konal, koná a bude tak konat ze své vlastní svobodné vůle a volby.

7. Jedním z hlavních nesprávných pojetí a výkladů, kterým podléhá vše výše uvedené, je typicky lidská tendence vnímat vše ve finalistických pojmech a kondicích následujícím způsobem: Toto je to a po tom již nic jiného neexistuje. Toto je velmi obvyklý závěr, který si lidé činí o všech záležitostech. Speciálně je to pravdou o věcech duchovních, obzvláště když předstírají, že přicházejí od Nejvyššího. Lidé mají sklon věřit, že pokud Nejvyšší něco učiní, je to neměnné a nemůže se to nikdy pozměnit či nahradit, ale musí to zůstat navždy takové, jaké to je. Takže výsledkem tohoto je neoprávněný závěr, že to či ono zjevení stanovuje Absolutní pravdu a neexistuje již nic, co by se k tomu dalo přidat či o tom říci. Vše je pevně dáno a nejsou dovolena, ba ani možná žádná pozměňování, přídavky či nástavby.

Lidé zapomněli, že Absolutní Nejvyšší hovoří k relativním lidským bytostem či sentientním entitám, jež nemohou pojmout absolutní pravdu. Nejvyšší tudíž přizpůsobuje Svá zjevení současným schopnostem vnímání a pojmání lidí na každém kroku jejich duchovního rozvoje. Proto budou vždy existovat opravy, doplnění novými údaji, modifikace, nástavby a dodatky ke všemu, co Nejvyšší zjevuje lidem v kterékoli dané době.

Toto je velmi kritické pravidlo a princip současného Nového zjevení, které je třeba si uvědomit, aby se vyhnulo stagnaci v jedné jednotlivé úrovni, čímž jedinec blokuje sám sebe před možným růstem a pokročením.

Mnozí lidé podléhají tomuto běžnému a pochopitelnému omylu. Není žádný div, že i Swedenborg v některých svých výročí reflektoval tento tradiční postoj.

Takže když Swedenborg ve svých spisech popisuje uspořádání duchovního světa takovými pojmy jako nebeský, duchovní, přírodní atd., pochopitelně předpokládá, že je to trvalá a konečná struktura, jako by zde již nemohlo nikdy být něco jiného či odlišného.

Avšak tento postoj neodráží pravou realitu uspořádání Stvoření Nejvyššího. V době Swedenborgově tomu bylo tak a jeho popis Stvoření odrážel realitu té doby či to, jak ji v té době vnímal. Ze své pozemské pozice si Swedenborg neuvědomil, že svými spisy přispíval od Nejvyššího k budování nového, vyššího řádu Stvoření, který překračuje a přesahuje jakýkoli jiný jsoucí a existující předtím. Tento vyšší řád se odráží v Novém nebeském nebesko - kosmickém vesmíru, který vstoupil do svého jsoucna a Bytí relativně pouze nedávno.

Je to vyšší řád Stvoření, který umožňuje Nejvyššímu připravit každého ve Stvoření a v zóně vymístění (v této zóně povětšinou bez jeho vědomého uvědomění) na přenos

závěrečné dávky tohoto současného Nového zjevení a na začátek eliminace negativního stavu z jeho aktivní a dominantní pozice.

Pouze poté, co opustil tuto planetu, si Swedenborg uvědomil všechna tato hlavní fakta a stupeň svých nesprávných dojmů a výkladů a s velkým nadšením a radostí je opravil a zcela je integroval stav se následně jedním z významných členů Nejvyšší rady Nové nebeské vesmírné společnosti.

Jakmile plná aktivace fungování Nové nebeské vesmírné společnosti došla své plodnosti a každý zde zaujal svou náležitou pozici, je vše, obsažené zde a ve finální dávce Nového zjevení, možno zjevit a přenést všem těm, kteří o to skutečně dbají a počítají s tím. Takže s tímto pojednáním se navždy odstraňují hlavní nesprávná pojetí a výklady první dávky Nového zjevení, jak jsou obsaženy ve Swedenborgových spisech, a v kombinaci se svou druhou dávkou je Nové zjevení připraveno splnit svou roli a funkci ve Stvoření Nejvyššího. Jakákoli další menší chybná pojetí, která Swedenborgovy spisy mohou obsahovat, nejsou pro náležité chápání a používání Nového zjevení ve vlastním životě signifikantní, a tudíž se zde opomíjejí.

Jakmile toto Nové zjevení splní svůj účel a cíl a provede to, co bylo zamýšleno, aby provedlo pro Nejvyššího a každého ve Stvoření, jakmile poslouží naplnění ilustrace, demonstrace, aktualizace, realizace a exemplifikace určitých idejí pravd Nejvyššího, jaké jsou nutné pro další krok, éru, věk či dobu, pak bude překonáno jiným novým zjevením od Nejvyššího. To se stane v době, kdy krok, éra, doba či epocha, pro kterou bylo dáno současné Nové zjevení, dosáhne svého plného plodného uzrání a je připraven nastat nový krok, věk, éra či epocha. V té době Nejvyšší ustaví přechodné období a skrze někoho jiného bude zjevena první dávka budoucího Nového zjevení.